

optagne paa Kortene, men med Hensyn til de mindre Landeveie staaer endnu Meget tilbage. Det hedder nemlig i Placaten af 6te August 1800. 1ste Post, efterat Hovedlandeveiene ere omtalte, at der skal forholdes paa lignende Maade ved de mindre Landeveies nye Anlaggelse, saa at Fremgangsmaaden skal være ganffe den samme. Jeg troer saaledes, at det er nødvendigt, at Forretningen ledes af en Landinspecteur, og da det er indrømmet, at der er stor Trang paa Landinspecturer, saa at det er uanfæktigt at faae dem til at foretage denne Forretning, troer jeg, at det ligger i samtlige Vedkommendes og de offentlige Kassers, Veikassens og Amtsrepartitionsfondets, egen Interesse, at der i Loven hjemles Ret til at ansætte en nogenlunde anstændig Betaling. Men en nogenlunde anstændig Betaling for Landinspecturen, der skal arbejde hele Dagen igjennem, troer jeg ikke godt kan ansættes til mindre end 4 Rbd. dagligt; han kan dog ikke leve af mindre end 12 à 1400 Rbd. aarligt, og naar man regner c. 300 Arbejdsdage, udkommer der 4 Rbd. om Dagen, og da der er en stor Trang paa dem, er det naturligt, at man ikke kan erholde deres Arbejde uden at give dem en nogenlunde rimelig Betaling. Fastsættelsen af en Betaling af 4 Rbd. staaer desuden ingenlunde som en Taxt, foreskrevet for den offentlige Functionair, men kun som en Hjemmel til at udrede Betalingen af vedkommende Kasse. Det er vel saa, at man kan paalægge Stiftslandinspecteurerne at begiye sig til Stedet og udføre disse offentlige Forretninger; det staaer i deres Bestalling, i alt Fald mod en Godtgjørelse, der nærmere bestemmes ved Lov; men en Landinspecteur, der er en aldeles privat Mand, kan man ikke paalægge at paatage sig Noget for en Betaling, der ikke er passende. Heller ikke er der paatænkt nogen ny Lov i denne Retning, men der er kun paatænkt en Forbedring af deres Kaar, ved i Fremtiden at staffe flere og bedre lønede Landinspecturer, Stiftslandinspecturer og andre, der kunne ansættes i større Districter, i Forening med at forhøje de Fordringer, der kunne gjøres til dem; men de Landinspecturer, som ikke ere bundne til det Offentlige, for dem kan man ikke foreskrive en Taxt, men de maae af

Vedkommende kunne forlange saameget, som de kunne være tilfredse med. Nu er det vel sandt, at naar man sætter en saa lav Betaling, at Landinspecteurerne ikke dermed ville være tilfredse, og Vedkommende da henvende sig til Ministeriet med Klage over, at de ikke kunne faae nogen Landinspecteur til at lede Forretningen, saa kan Regjeringen beordre en Stiftslandinspecteur til at lede denne, og ham kan man da betale efter den befalede Taxt. Men dette vil føre til lange Reiser, som det af en æret Landssthingsmand (Boigt) blev bemærket, at Stiftslandinspecturen kunde komme til at reise 11 à 12 Mil til sin Jurisdiction; og hertil kan da endvidere føies, at den offentligt ansatte og lønede Stiftslandinspecteur er den eneste ikke blot i det Amt, han omtalte (Ringkjøbing Amt), men i hele Ribe Stift. Han har altsaa endnu meget længere til det nordligste Punkt af sin Embedskreds end til det fjerneste Sted i Ringkjøbing Amt. Naar man altsaa ikke vil bestemme en noget rundelig Betaling for Landinspecteurerne, nødes man til at requirere Stiftslandinspecturen; men den lange Vej, han har at reise, vil medføre større Udgifter paa Grund af Reisediæterne, end naar Vedkommende havde Hjemmel til at give en saadan Betaling, at en Landinspecteur uden fast Løn kunde være villig til at overtage Arbejdet. Jeg skal iøvrigt ikke dvæle længere ved dette Punkt, men blot tillade mig at henstille det til Forsamlingen.

Derimod skal jeg gaae over til den nuværende 7de Afstemningspost, saaledes som den nu af Udvalget er omredigeret: „Til Benyttelse ved de omhandlede Sager kunne Copier af Matriculskortene med Paategning af Matriculstaxterne uden Betaling erholdes i Indenrigsministeriet“. Dette Forslag stemmer aldeles med, hvad jeg kunde ønske og har tilfjet, men det forekommer mig ikke nødvendigt, at det optages i Loven. Det er vel blevet bemærket, at der i det forrige Udkast, som af den forrige Indenrigsminister var meddeelt Landbocommissionen, var en Paragraph, som omhandlede dette Punkt; men dertil skal jeg nu tilføie, at det dertil var afgjort aldeles i modsat Retning. I hiint Udkast lyder nemlig